

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 1 oktober 1949, in de speelzaal van de Traberhof bij Rosenheim.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Rosenheim, 1 oktober 1949

“Het eerst vraag ik jullie, mij te verontschuldigen...”

Beste aanwezige zieken!

Het eerst vraag ik jullie, mij te verontschuldigen, dat ik jullie zo lang moest laten wachten. Dit heeft zijn reden, of beter gezegd, zijn reden gehad. Ik heb jullie hier heen gevraagd, omdat veel van jullie van heinde en ver al dagen lang op mij hebben gewacht. Waarschijnlijk werden daardoor mijn plannen onder vuur genomen, maar ook dit kan geen kwaad, ik neem dat op de koop toe, om jullie op dit moment de eerste hulp te kunnen bieden. Zoals jullie bekend is, ben ik vast van plan, mijn woord na te komen, door genezingscentra op te willen richten, waar dan iedereen zelf, gerechtigd is, hulp te ontvangen, deze hulp zal worden verleend. Toegestaan is diegene, die het ware goddelijke geloof in zich draagt en bereid is, met dit geloof zijn leven door te brengen. Aan de andere kant zijn er tot nu toe veel mensen geweest, die van het geloof in God zijn weggelopen en nu weer bereid zijn, Hem weer in zich op te nemen en naar Hem te leven. Ook diegenen moeten geholpen worden.

Ik zeg jullie, ik ben geen arts, ik ben geen medicus. Maar daarom wil ik geen minachting hebben voor deze mensen. Maar een ding moet een keer worden vermeld -wat ik reeds in duizenden gevallen heb bewezen, dat ik mensen de gezondheid heb teruggegeven, en dat is doorslaggevend, en ik zal ook in korte tijd bewijzen, hoeveel duizende mensen het zijn, die ik al geholpen heb in mijn leven.

De hulp van artsen als zodanig, werd mij reeds zeer vaak aangeboden. Ik ben hier nog steeds voor, doordat ik dit aanbod niet afwijs, nee, want dit was immers mijn wens, dat de artsen zich bereid verklaren en dat, zij zich reeds bereid hebben verklaard, mee te werken aan dit grote goddelijke werk, om mensen te kunnen helpen.

Ik heb hier van een arts uit München zojuist een briefje gekregen, waarop getallen staan, van 1 tot en met 11, elk getal is een ziek persoon; naam, woonplaats, ziekte etc. staat niet bovenaan. Ik wil hem voor deze elf personen een juiste diagnose

stellen. Pardon, ik zei “diagnose”. Ik ben niet bevoegd, dit woord te gebruiken. Maar ik zeg “aandoening”. Want mijn benaming is geen medische; ik heb mijn eigen, menselijke benamingen. Zo maak ik voor deze elf zieke personen een ziektebeeld en geef hen ook de hulp, op een na, dat weet ik nu al en ik kan hem geen hulp geven, omdat deze persoon het niet waard is, geholpen te worden. Tien van hen worden genezen. Ik heb het reeds besproken met de arts, dat ik hem een keer zal bezoeken in zijn praktijk, en daarna zal ik ieder afzonderlijke patiënt laten zien, omdat er enkele punten zijn, waarvan een arts niet weet, wat voor ziekte in het lichaam verborgen is.

Hoe de andere kant er uitziet, dat er mensen zijn, waren en ook altijd zullen zijn, die niets onbeproefd laten, tegen mij te strijden, en wel om de eenvoudige reden – en het is jullie vast bekend -, dat ik een vuist heb gemaakt tegen handelaars. De strijd is begonnen, en tegen deze opstand is zoveel tevoorschijn gekomen, en wel zo, zoals ik dit ook gewent heb. Wat verder zal gebeuren, valt nog te bezien. Na wat een klein blaadje daar schrijft, zou ik de slechtste mens op Gods aarde zijn. Maar wie deze mensen zijn, wil ik hier niet nog groot in overweging nemen, dat zullen jullie binnenkort kunnen lezen en kunnen horen.

En juist, omdat er nu eenmaal een mens is, die onbaatzuchtig werkt, niet voor zichzelf, maar om de mensen te helpen, wordt hij door hen niet begrepen. Men heeft hier niets nagelaten, alles zo uit elkaar te halen, en op een of andere manier geld te verdienen. Aanvankelijk via mijn naam en nu zelfs met mij als persoon. Jullie hebben het blaadje al gelezen, of extra edities noemen ze het, maar hier zit ik niet over in, integendeel, ik voel me hierdoor alleen maar sterker.

En nu heb ik jullie hierheen laten komen. Natuurlijk is het een beetje meer geworden, dan dat ik in feite wilde hebben, het is erg krap, en ik zal moeilijk de een of ander van jullie een hand kunnen geven. Maar verder zullen we afwachten. In eerste instantie vraag ik jullie, om niet aan jullie lijden te denken, maar je meer trachten af te sluiten en op het lichaam te letten, wat daar gebeurt. Dit is geen officiële genezing. Maar om jullie alvast te helpen – bij een groot gedeelte van jullie zal het gebeuren, dat hij gezond wordt. Een ander is weer een beetje saai.

Ik zei, ik wil de artsen in mijn gelederen weten, en wel voor de voor- en nabehandeling ten opzichte van elke afzonderlijke zieke, zodat iedereen ook de zekerheid heeft, dat hij gezond geworden is of zich op de beste weg naar genezing bevindt.

Ik wil geen verwarring zien, ik wil, precies zoals bij jullie thuis, geordende omstandigheden hebben. En het is ook goed zo, dat ik het ene volbreng

zoals ik heb gezegd, gezondheidscentra na gezondheidscentra te bouwen. Alleen ik zal in staat zijn, deze gezondheidscentra niet alleen te overzien, maar dat alle mensen, die deze gezondheidscentra bezoeken, daar dat zullen krijgen, waar naar ze reeds tientallen jaren hebben verlangd, dat ze zich de gezondheid kunnen afhalen. Ook zal het naderhand helemaal niet nodig zijn, dat ik werkelijk naar het een of andere gezondheidscentrum ga, maar ik kan rustig in een ander land zijn, om daar het voorwerk te doen voor dezelfde centra. Ook ten opzichte van deze mensen voel ik mij verplicht. Jullie weten allemaal, dat ik nog nooit een mens heb gevraagd, welke religie of welke natie hij toe behoort. Voor mij is ieder mens gelijk. Ik weet, dat wij mensen, zoals wij op deze grote goddelijke aarde leven, allemaal bij elkaar horen, maar het rare is, dat iedereen zegt: dit is mijn boerderij, mijn tuin, mijn huisje. Zoals iedere huisbezitter het als zijn eigen beschouwt, in zijn geheel gezien, ieder volk, waar het thuishoort, bij welke natie het hoort, voor de goede orde. Maar bij mij is er geen onderscheid, voor mij zijn alle mensen gelijk.

Ik heb jullie ook al vaker laten weten, wat mijn eigenlijke doel is: Ik wil ieder mens weer naar het geloof terug brengen, want elk mens is een schepsel van moeder natuur, ieder mens is een kind van God. Wij mensen hebben maar één vader, en dat is God! En omdat veel mensen van het geloof zijn afgedwaald, wil ik hen weer naar het geloof terug voeren. Ik wil niet dat er nog slechte mensen zijn. Er waren enkelen en die zullen er altijd zijn. Ik zeg zoals eerder: Houd meer van je naaste dan van jezelf. En dat wordt een mooi leven, dat is een gezond leven. Want wij mensen zijn nu eenmaal afhankelijk van de natuur. Wij kunnen ons niet terug trekken, zoals velen beweren: “Weg met de natuur, terugkeren in de cultuur.” De culturele fase is gestegen, en het natuurlijke, het puur menselijke is enigszins aan de kant geschoven. Maar wij zijn van de natuur afhankelijk. Hetgeen God voor ons groeien laat – zonder dat kunnen wij niet leven.

Zo wil ik het ook en zal dit ook weten te realiseren, ondanks dat enkele mensen aan het werk zijn, die mij reeds proberen aan te vallen. Ik ben niet bang voor de dood, wat mij betreft, als hier iemand is, alsjeblijft, hier sta ik. Ik hoef niet bang te zijn. Ik zeg alleen maar: Wee degene! Ik heb ook geen menselijke bescherming nodig. Ik zeg jullie, dat het in mijn leven zo is, dat ik daadwerkelijk onder zuiver goddelijke bescherming sta, en als het zo moet zijn, dan is het zo. Maar nog is het niet zo ver, en tegen al deze, weinige tegenstanders zal ik de strijd weten aan te gaan, ze worden genomen als ze komen.

Ik hoop dat jullie mij goed hebben begrepen met deze paar woorden, en mocht straks nog iemand van jullie iets willen zeggen of heel kort willen vragen, dan wil ik hem de vragen beantwoorden. Maar als ik hier langs loop, dan vraag ik jullie om mij niet vast te lopen, mij niet te veel aan te raken, want dan leiden jullie mij van mijn werk af, bestorm mij ook niet. Ik weet, wat ik te doen en te laten heb, het hoeft noch

het ene noch het andere te zijn, het gebeurt zo en zo; zodat jullie al datgene ontvangen, waarnaar jullie zijn gekomen. Ik zou nu vanaf hier uit het raam naar buiten kunnen gaan en hoefde verder niets te doen. Maar ik wil dit niet zo abrupt doen, doordat ik toch de een of de ander zwaar zieke nog de hand wil geven, en hem het beste mee op zijn weg te geven. Een warboel wens ik hier niet, anders moet ik deze ruimte verlaten. Wij kunnen het heel rustig uitvoeren, zo dat er helemaal geen storing is, want opgewonden hoeft niemand te zijn. Als jullie heel rustig blijven, geef ik iedereen de hand. Maar ik vraag jullie, mij niet met vragen lastig te vallen, het is voldoende, als jullie je wens enkel in jullie binnenste verborgen houden. Want ik heb jullie gezegd, hoe klein ik ook ben – zonder mijzelf te prijzen- dat het eenmalig in de wereld is, dat ik mensen dat zeggen kan, wat voor ziekte hij in en aan zijn lichaam verborgen houdt. Ik hoef niet eens een naam te weten, jullie zelf zijn ook in staat, de gezondheid voor jullie zieke familieleden, naasten en bekenden mee naar huis te nemen. Dit heeft nog nooit bestaan. Ontelbare van dit soort bevestigingen liggen voor ons, vandaag pas werden mij veel van deze dingen voorgelegd, en iedere dag gebeurde het, dat mensen naar me toe kwamen en zeiden, mijnheer Gröning, ik dank u. Ik zei, nee, jullie zijn niet verplicht mij te danken, maar danken jullie God. Dat ik in staat ben, om mensen te helpen, heeft enkelingen ertoe gebracht, zich hiertegen te blijven verzetten, om niet beter te worden. Misschien denken ze, dat ik hun de boter van hun brood wil nemen, of misschien denken ze, dat ze arm worden of dat hun bestaan, hun beroep beschadigd wordt. Ik zeg, nee, ik neem het geen mens kwalijk, dat hij alleen maar zijn plicht heeft gedaan, naar eer en geweten er alles aan heeft gedaan, om mensen te helpen. Ik veracht deze persoon niet. Hij is maar een mens, zoals ik, aan de ene kant. Aan de andere kant moet de mensheid God danken, dat er nu een mens bestaat, die helpen kan. En ik sta hier niet alleen op de wereld, er zijn nog twee, en wij drie zullen samenwerken, om alle mensen, die het waard zijn, dat zij geholpen worden, die op deze grote goddelijke aarde leven, hun gezondheid terug te geven.

Ik sta niet als een dwaas voor jullie, “dwaas ” heeft men gezegd, toen ik nog een kleine jongen was en over dergelijke dingen begon te spreken. De jaren daarna hebben het snel bewezen, dat ik veel mensen reeds geholpen heb, en nu al helemaal. Het is nooit mijn bedoeling geweest, mij zo te verheffen, nee, ik werd pas door zieke mensen omhoog getild, en nu kan ik niet meer terug en zeggen, ik kan niet. In tegendeel. Ik voel me ook niet zwak, nee, ik wordt steeds sterker, en het is steeds gemakkelijker, om mensen te kunnen helpen. Ik hoef nergens bang voor te zijn. Ik zie hier onder jullie enkele gezichten, die mij al beter kennen en die al veel weten, dat ik in staat ben, om mensen te helpen en te genezen.

Vanaf nu kunnen jullie op jullie lichaam letten, wat er in jullie lichaam gebeurt.

(Vraag uit de menigte: “Moet men deze kogel zolang in de hand houden, totdat de Regelungspijn helemaal weg is, of mag men deze af en toe weer wegdoen?”)

Nee, jullie hoeven ze niet altijd vast te houden. Het volstaat in rustige minuten, als u niet gestoord wordt, als u op de stoel zit of als u ligt, de kogel in de rechterhand te houden, en de werking ervan wordt merkbaar. De Regelungspijn moet er zijn. Soms waren enkele mensen bang, dat ze een terugval kregen, als de Regelungspijn begon. Ze werden bang en zeiden, het is nog erger, we gaan naar de dokter. Enkele mensen wisten dit weer uit te buiten en zeiden, in plaats van gezond maakt hij ze ziek. Daarom maakte ik hen erop attent, als de Regelungspijn begon, dat te doorstaan. Er gebeurt niets ergs, alleen maar dat, dat de mens gezond wordt. Want iedereen heeft zijn Regelungspijn nodig. Als een kind vandaag geboren wordt, is het niet meteen zo groot., het is klein, het heeft tijd nodig.

(Een vrouw vraagt: “Mijn dochtertje heeft een kogel gekregen, zij is verlamd. Sindsdien kon zij haar hoofd beter houden, maar was sinds die tijd heel apatisch. Hoort dit bij de genezing?”)

Hoort erbij!

(Vraag: “Wanneer wordt een blinde gezond.”)

Mijn wens is, dat u het gezichtsvermogen weer terugkrijgt, zoals ik u destijds mijn woord heb gegeven. En nu vraag ik u, niet uit uzelf de tijd te willen bepalen, dat het zo snel gaat als het maar enigszins mogelijk is, maar al deze dingen over u heen te laten gaan, tot het gezichtsvermogen er weer volledig is.

(Blinde persoon: “Ik ben sinds 26 jaar blind....”)

(kleine onderbreking in het stenogram)

Ook hier is weer het bewijs, dat dit tevens zijn Regelung nodig heeft. Als u angstig was geweest, was u in elkaar gezakt en had wellicht vanalles met uw ogen gedaan. Maar omdat u standvastig bent gebleven en dit mee op de koop toe hebt genomen, kunt u nu een beetje zien, en verder blijft het afwachten. Stel alstublieft geen tijd vast, het gaat over korte of lange tijd, het kan in sommige gevallen maar seconden duren, en vandaag is het bij u nog niet zover. Maar soms gebeurt het in seconden.

Er zijn ook blinde mensen geweest, die in hun leven nog nooit het gezichtsvermogen hebben gehad, die al op leeftijd waren, al ver over de dertig jaar – en plotseling konden zien. Het is niet moeilijk voor mij, iets dergelijks te verwezenlijken, omdat ik er immers zo bij betrokken ben, om mensen te helpen, mensen te genezen. Hier is alleen maar dat ene belangrijk, dat u het grootste respect hebt en het grootst

mogelijke geloof in God, niet voor minuten of uren, maanden, jaren, maar werkelijk uw hele leven lang, dit is de essentiële voorwaarde.

Spreker uit het publiek

“Beste heer Gröning! Het beierse volk vraagt u, om verder onze helper en vriend te blijven. Laat u niet van de wijs brengen door die viezigheden. Vele duizenden staan aan uw kant, niet alleen in persoon, maar ook in gedachten. Ook ik ben vandaag voor het eerst bij u, en ben vol vertrouwen, ik ben voor 90 procent blind, en u heeft zo veel mensen in Beieren gelukkig gemaakt, het zou schandalig zijn, als men zo iemand het land uit zou willen zetten. Ben ervan overtuigd, wij staan aan uw kant. Het beierse volk is van binnen christelijk. Het zijn maar enkele schoften, die er hun voordeel uit willen halen, dit is reeds bekend, laat u zich niet bang maken. Wij hebben het aan de heer Harwart te danken, dat hij u vanuit het noorden hierheen haalde. De heer Harwart kent mij niet, en ik ken hem niet, maar ik weet dat hij een fatsoenlijk mens is, die de mensen heeft geholpen met u als persoon.

Ik heb het vertrouwen, dat u mij misschien ook een keer zou kunnen helpen. Ik groet u in naam van de gehele beierse bevolking – ben ervan overtuigd, wij houden van u en vereren u!

(Applaus)

Bruno Gröning spreekt weer

Ik schroom niet om te zeggen, dat de laatste poging Beieren was, om eigenlijk nog op Duitse bodem te blijven. Ik heb de mensen laten weten: Zou het hier niet slagen, zou het hier een tweede Herford worden, dan zou ik alleen maar kunnen zeggen, zoals ik reeds heb gezegd: Arme Duitsers! Wat dat wil zeggen hoef ik niet verder uit te leggen, maar ik kan met geen mogelijkheid aanzien, hoeveel duizenden en duizenden mensen ziek zijn, geloof me, dierbaren, ondanks dat ik mij de laatste dagen zo weinig in het openbaar heb laten zien, heb ik zelfs gewerkt, doordat ik even tussendoor, van het ene huis naar het andere ging, en overal waar ik stond, waren zieke mensen. Niemand was tot nu toe in staat, de zieken te zeggen, wat de eigenlijke oorzaak is. Maar dat is nog niet doorslaggevend, bepalend is dezelfde, de onmiddellijke hulp ter plaatse aan de mensen te geven. Daarom hecht ik er grote waarde aan, mensen, die naar me toe komen, in een geordende toestand te weten, zodat ik mij met de een of de ander meer dan ooit kan bezig houden. Het is niet leuk, als ik, zoals tot nu toe gebeurde, zo verstrooid werd, dit wil zeggen, overal waar ik was, waren ook mensen, om hulp roepend, verzameld om me heen, waar ik ook was. Maar als de een of ander of het grootste gedeelte onder hen herstelden, dan lieten zij

niets van zich horen. Daardoor is het mij moeilijker gemaakt, doordat men her en der komt en zegt: “Bewijs het maar.” Ik laat deze mensen weten, dat mijn beste bewijzen en mijn beste verklaringen de mensen zelf zijn, die ik heb geholpen.

(Applaus)

Ik hecht hier minder waarde aan, maar het is nu eenmaal zo dat de mensen het zo gewoon zijn dat ze alles zwart op wit krijgen. Ik moet mij op vandaag zelf afzekeren, en ik heb mij ook altijd veilig gevoeld, omdat ik wist, dat ik onder mensen was, voor wie het beter was, dat al mijn woorden en daden steeds door getuigen kunnen worden gestaafd. En daarom hoef ik mij zulke viezigheden, die men mij wil aanhangen, niet te laten gevallen.

(Applaus; Interruptie: “Zeer juist!”)

(Interruptie: “Hier zegt men, alleen de mensen in Beieren staan achter u, maar ook de bevolking uit het Noorden staat aan uw kant!”)

Dat is mij ook bekend, dat het Duitse volk uit het Noorden aan mijn kant staat. Het zijn alleen maar enkele mensen, die denken, dat ik hun de boterham afneem. Ik heb er helemaal niet aan gedacht, om mensen hun boterham af te nemen, ik wilde hun er nog iets bovenop geven. Meer kan ik niet zeggen. Ik weet, dat het volk achter me staat, al over de gehele wereld. Ik heb uitnodigingen gekregen in alle windrichtingen, naar alle landen, zelfs naar Indië zou ik gaan. Ik aarzel niet om erheen te gaan, ook daar zal ik mensen kunnen helpen. Maar in eerste instantie hecht ik er veel waarde aan, bij mijn Duitsers te blijven.

(Applaus)

(Vraag: “Ik ben met mijn jongen uit Lübeck gekomen. Kan ik mijn vertrouwen aan de jongen overdragen, omdat hij het ook niet horen kan?”)

Ja, dat ligt aan de familieleden, ook zo, dat de ene persoon de andere door gedachten kan beïnvloeden. Als u altijd weer aan deze zieke denkt, medelijden met hem hebt, dat gaat bij hem dan zo als vanzelf over, dat hij alleen nog maar beklagd wil worden. Ook veel volwassenen, die jarenlang te lijden hebben gehad, verlangen hierna terug, omdat ze dat ene missen, het beklagd worden.

(Hiaten in het stenogram)

Door geen mens laat ik me beïnvloeden, ga het rechte pad, hoef ook niet bang te zijn en houd daaraan vast, dit wil zeggen aan het geloof in God. In het leven, dat is een heel leven, zonder Hem, dat is geen leven.

Het is niet nodig, dat men mij een foto geeft van een zieke. Wel is het noodzakelijk, dat de roep om hulp geuit wordt, dat de mens weet waar hij naar toe komt, waarnaar hij verlangt.

(Interruptie: “Een heel arme mevrouw, twee verlamde benen, stuurt mij, zij is reeds gedurende een half jaar naar u op zoek, reeds brieven gestuurd naar alle windstreken.”)

Daarom, omdat de roep om hulp onder de Duitsers zo groot is heb ik het Duitse volk beloofd dat ik het hun gemakkelijker wil maken. Vanuit Herford heb ik gezegd, dat het mijn bedoeling is – en jammer genoeg ben ik er tot heden nog niet helemaal toe gekomen – het zo vorm te geven, dat de mens niet heen- en weer hoeft te rijden, dat hij niet zijn laatste cent hoeft uit te geven. In tegendeel, hij wacht thuis, totdat daar ook een gezondheidscentrum gevestigd is. Bij de verlamde vrouw, die al jaren lang lijdt, komt het niet aan op een paar dagen, of twee, drie weken aan. Ik vraag af te wachten, tot hier en daar een paar zulke gezondheidscentra zijn gevestigd, waar ik dan de mensen aan de lopende band kan opnemen en hem datgene geven, dat hij gezond wordt.

(Interruptie van een vrouw: “Mijn zoon in New York is sinds 1 ½ jaar bedlegerig ten gevolge van nierontsteking. Kunt u hem genezen?”)

Kijk alstublieft op uw horloge, en zeg tegen uw zoon of stel hem de vraag, wat er in deze minuut in zijn lichaam is gebeurd.

Het is niet de eerste keer, dat ik de Heilstrom naar het buitenland heb gezonden, nee, dit doe ik al jaren lang, naarmate mij zulke gevallen worden opgedragen. En steeds weer kreeg ik een bevestiging, dat datgene gebeurd is, waarvoor ik was ingesteld

(Interruptie: “Ik was hier drie weken geleden met een blinde jongen, en hier is verbetering opgetreden, hij kan de dag en de nacht onderscheiden.”)

Bruno Gröning: Ook hier laat ik jullie meteen allemaal weten, dat het onder druk zetten van jullie kant niet aan de orde is. Jullie moeten afwachten – destijds heb ik jullie toch al gezegd wat we hebben meegemaakt. Ik zou teveel tijd nodig hebben, wanneer mensen twee-, drie-, vijf keer komen, hetgeen niet zo hoeft te zijn. Daarom moeten jullie er altijd een tijd overheen laten gaan, en wanneer jullie denken, dat het niets heeft geholpen of dat het jullie te langzaam gaat, dan heb ik er niets op tegen. Ik kan dat erg goed begrijpen, en ik zal het niemand kwalijk nemen, als hij zich voor zijn volgende zieke inzet. Ik adviseer jullie, om thuis een test te doen met een gloeilamp. Dan kunnen jullie precies van tijd tot tijd vaststellen, hoeveel meer hij kan zien. Dan duurt dat ook helemaal niet lang.

Bron

Archief van het Instituut voor grensgebieden van de psychologie en psychohygiëne e. V. Freiburg
i.Br.: 20/16/002.

“Het eerst vraag ik jullie, mij te verontschuldigen...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 1 oktober 1949
